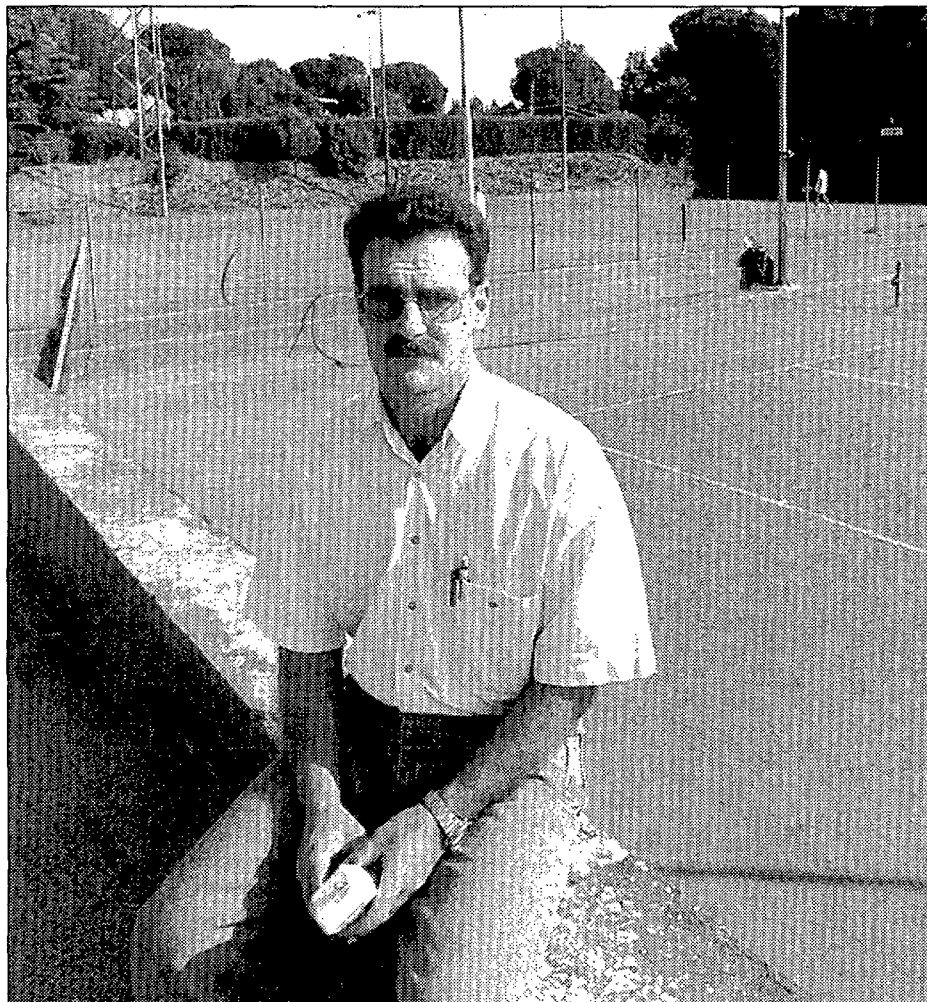

PACO DE RIBA

Tennis d'argent

Vint-i-cinc anys és un temps important, però més encara les realitzacions dutes a terme en aquest període, siguin en la vida d'una persona o d'una entitat, club, associació... És aquesta anàlisi de fets que valoren una història. Com aquesta del C. de T. Girona, inaugurat el 22 d'octubre, vigília de les festes de Sant Narcís, de l'any 1967.

MIQUEL GIL i BONANCIA

El Sr. Paco de Riba a les instal·lacions del tennis Girona.

Les commemoracions es compten des de la data oficial enregistrada, si bé abans hi hagué una mena de gestació, de trobades entorn el desig i necessitat per configurar l'entitat.

Aquesta avantsala la situàvem en l'arribada del tennis a Girona i la primera idea d'organitzar el club; va ser quan l'any 1917 varen ajuntar-se el senyor Josep M. Riera, el Sr. León Audoard, el comte de Berenguer i el senyor Balcells, i varen donar-li el nom que encara porta.

Una sola pista emplaçada entre la Devesa i el riu Güell amb unes instal·lacions projectades per l'arquitecte Rafael Masó. El 7 d'octubre d'aquell mateix any, una de les regulars inundacions en aquells indrets deixa la pista molt malmenada. Fou després de la inauguració de l'estadi de Vista Alegre per part del Girona de futbol, al voltant de l'any 1922, quan es demanà i s'aconseguí una pista que amb el temps serien dos, en una època d'entrenaments amb el professional Esteve Gimeno.

El tennis ara és un dels esports més populars, gràcies, entre altres coses, als mitjans de comunicació, especialment la televisió. Al seu entorn ballen molts milions. Però a més dels grans torneigs, hi ha el que anomenaríem tennis quotidià, que practiquen milers de persones, aprofitant que el procés social l'ha fet assequible a tots.

Girona, pionera en tants d'altres, per la seva proximitat a la frontera i per l'esperit de competitivitat esportiva, té actualment, a nivell de comarques, un dels nombres més elevats d'instal·lacions a l'Estat.

Les agrupacions, fins les esportives, després d'haver nascut de l'entusiasme d'uns quants i una vegada arrelades van sumant nous socis i activitats. Per tal que puguin seguir el procés ascendent, és necessari un plantejament dels aspectes tècnics i organitzatius. És quan, conscientment, es dona entrada als tècnics.

Quan el C. de T. Girona veié arribat aquest moment, es posà en contacte amb l'home que reunia les condicions idònies. I aquí entra el nostre home d'avui.

Un gran tècnic del tennis i de l'organització, amb un entusiasme i estima per l'esport que ha mogut la seva vida. No està sotmès a l'estampa clàssica de l'executiu, calculador i fred, perquè per ell, la tècnica i el cervell estan impulsats per aquest motor humà que és el cor.

— És que quan es parla de tècnic sembla que ho facin d'un home màquina. I aquí és tot al revés. Clar que sense ésser tècnic no podria desenvolupar la meua tasca, que és, a més, la d'ensenyament i organització de torneigs i altres.

— Són molta gent?

— Quan vaig començar, fa deu anys, hi havia 170 vailets aprenent a jugar a tennis. Calia formar grups per fer-ho més assequible per a tots, i a la vegada formar tècnics que poguessin estar al front de cada un dels grups. La professionalització ha permès tenir actualment nou tècnics que han fet els corresponents curssets.

— Ha augmentat ara el nombre?

— Actualment en aquesta escola de tennis hi ha 215 vailets..., i una llarga llista d'espera, ja que estan cobertes les possibilitats per atendre'ls tal com mereixen i nosaltres volem. El que s'admet té totes les possibilitats necessàries.

— I com s'organitza tanta gent?

— S'han ampliat les participacions a les diverses categories amb els 22 equips que formen. Des dels campionats socials al d'Espanya.

— I aquests campionats provincials?

— Podríem dir que són els de contacte directe. Als de l'any passat el C. de T. Girona va assolir un total d'onze copes per equips i set individuals.

— Fan activitats amb d'altres entitats?

— El nostre president, senyor Moret, porta la política d'estar oberts a totes les iniciatives. Per això es col·labora amb la Federació Catalana de Tennis, a la qual se cedeixen les instal·lacions i així es pot dur a terme entre altres el Centre de tecnificació, on s'acullen els 15 millors vailets de les nostres comarques entre els 10 i els 13 anys, per seguir una preparació intensa. Aquest any també funciona l'Escola d'élite, continuació de l'anterior, ja que és per a edats compreses entre els 13 i els 18 anys.

— La relació entre clubs?

— Ara, el president de la Federació Gironina de Tennis, senyor Xavier Ponsatí, de la Bisbal, ha donat molt impuls a aquest aspecte i ha aconseguit fer

una autèntica pinya de tots els clubs de la província.

— Tornant al C. de T. Girona, quants socis són actualment?

— Els socis amb títol actiu són 750 i els familiars, 1.800. Però el club no és tancat sinó que recull, i si pot resol, les suggerències dels socis, per crear alguna altra activitat directa o amb altres associacions.

— Com per exemple.

— Hi ha un bon nombre de socis que, a més del tennis, els agrada el

golf, compaginant les dues activitats.

Fins ara ho feien per lliure acudint al camp que preferien. Ara es farà un curs de tennis i golf conjunt, ja que hem arribat a un acord amb el Club de Golf Girona.

— És, doncs, una nova oferta?

— Com ho és el mountain bike, al qual s'aficionaren alguns socis, i que ara s'ha formalitzat, fins al punt que podran guardar aquí les bicicletes, arribar amb cotxe, canviar-se la roba, agafar la màquina, i a la sortida iniciar el seu esport, per tornar,

dutxar-se, canviar-se novament i sortir a punt per anar on calgui.

— Així doncs, als del tennis...

— Els agrada i poden practicar aquí altres activitats. Com per exemple la gastronomia, on hi ha la «Penya del bon saque», que el segon dimarts de cada mes, una parella —poden ésser home i dona o dos homes o dues dones— es fa responsable de preparar un sopar per a tots. El «parament» el posa el restaurant del club.

— Hi ha un sentit d'agrupació?

— Per fer tabola i passar-ho bé. També hi ha la Penya Botifarra, la colla de l'Espardenya, la Coca, la Penya Pista Zero, totes de grups que quasi sempre acaben amb el corresponent àpat, com si aquest fos el motiu o la finalitat. La «Pista Zero» va néixer fa anys amb motiu que l'encarregat d'elles, quan no n'hi havia, recomanava esperar-se, i per fer-ho, alguns especialment en dies plujosos, anaven a la barra del bar, que així passà a anomenar-se «pista zero».

— Competicions amb motiu de les noces d'argent.

— Molts actes, però quant al tennis, base de l'entitat, s'ha organitzat un Campionat de veterans júnior, de 35 a 45 anys, amb la modalitat d'individuals i dobles. El de veterans, a seques, de 45 a 55 anys, amb les mateixes modalitats, igual que la de veterans sèniors de 55 a 65 anys. Com a especial per a l'esdeveniment, un de veterans mixt.

— I veterans femenines?

— També. Si bé en aquest cas, sols hem assenyalat que les participants hauran de tenir un mínim de 30 anys. No demanem que hagin de declarar els que realment tenen.

— Quan es juga?

— Aquests encontres tindran lloc els mesos d'octubre, novembre i desembre per acabar poc abans de Nadal; i així en aquesta data poder fer el lliurament dels premis, amb un sopar i ball.

— Quins han estat els presidents del club al llarg d'aquests 25 anys.

— El primer va ésser el Dtr. Antonio Bordas, el gran impulsor de les noves instal·lacions, que estigué en el càrrec del 1967 al 1971. El segon Josep M. Coll i Torres del 71 al 75. Després l'Antoni Ferrer i Cullell del 1975 al 1979. D'aquest any fins al 1982 el president va ésser en Pere Ribas i Culubret. El relleu l'agafà el Dtr. August Moret i Branyas, l'actual president.

— Algunes característiques especials?

— Moltes. També es publica una Revista del Club de Tennis Girona, on hi ha la vida social, resultats, orientacions i col·laboracions diverses. Una tasca feixuga que porta amb entusiasme l'Àngel Vilar, al cap d'una sèrie de col·laboradors. I un altre detall, molts antics jugadors del Girona Hoquei Club són socis des del començament i desenvolupen gran activitat. Segueixen una amistat iniciada fa més de trenta anys...

— Amb quines instal·lacions compta actualment?

— Podem oferir als socis o interessats un total de nou pistes de terra i 4 dures. Gimnàs, sauna, dues piscines, una olímpica i l'altra infantil, els corresponents vestuaris, bar-restaurant, sala de jocs i un aparcament per a cent cotxes. Aquestes són actualment les instal·lacions del C. de Tennis Girona a Palau-sacosta...

— Quelcom especial?

— Diria natural. El tracte amical i de cooperació que hi ha entre directiva i socis es fa extensiu a aquells que vénen.

El C. de T. Girona és una mena d'oasi de descans i esbarjo, dins l'ambient de traspals que aporta la ciutat... ■

«Actualment, a l'escola hi ha dos-cents quinze vailets»